

Absolventský koncert dne 26. 3. 2015 v sále Martinů HAMU

Eduard Šístek ze třídy odb. as. *Mikaela Ericssona*

klavírní spolupráce Sophiko Simsive

Edu Šístka znám osobně řadu let a se zájmem sleduji jeho neustálý umělecký vývoj. Setkali jsme se ještě na pražské Konzervatoři, kde býval žákem Jaroslava Kulhana. O pár let později jsem mu velice fandil při jeho účasti v pražskojarní soutěži v roce 2012 a nyní jsem také při tom, když završuje svá studia u kolegy - odborného asistenta - Mikaela Ericssona.

Stavba programu jeho absolventského koncertu byla nesmírně pestrá a zahrnovala skladby od období klasicismu až po 20. století.

Beethovenovy variace Es dur na Mozartovo téma z opery Kouzelná flétna jsou skladbou drobnou, nicméně interpretačně velice náročnou. Eda překonal všechna úskalí - zejména ta intonační s přehledem a lehkostí.

Následovala krásná sonáta F dur op. 6 Richarda Strausse. Oceňuji skvělý dramaturgický nápad, že tato relativně málo prováděná sonáta byla ten večer na programu. Jak jsem Edovu interpretaci jednoznačně obdivoval v Beethovenových variacích, u Strausse jsem zejména v první větě postrádal větší kontrasty mezi jednotlivými tématy či větší odlišnosti v charakteru hudby. Až teprve závěrečná Coda - Piú mosso - Edu dle mého názoru dostatečně motivovala. Ve druhé větě bych osobně zvolil celkově klidnější charakter vibráta a za zvážení by stálo i o dílek metronomu pomalejší tempo. Ale možná právě díky jeho plynulému tempu byla souhra obou interpretů obdivuhodně bezchybná. Třetí, závěrečná věta znovu oplývala Edovou nekompromisní precizností.

Vrcholem první poloviny bylo pro mě Pezzo capriccioso Petra I. Čajkovského. Krásná péče o kvalitu tónu, logická rubáta a bezproblémové virtuózní části. Vše nasvědčovalo tomu, že druhá polovina koncertu bude pokračovat v neustále narůstající úrovni.

Po pauze zazněl Klid lesa op. 68 Antonína Dvořáka. To je obligátní skladba pro každého českého cellistu. Chápu, že se na ní dá nahlížet jako na „instruktivní“ záležitost, ale cellisté ví, že stejně jako Dvořákovo Rondo, má i Klid svá velmi obtížná místa. Opět musím zmínit Edovo suverénní hraní, ale také výbornou komorní spolupráci s jeho partnerkou u klavíru.

Závěr koncertu vyplnila posluchačsky vděčná a kompozičně skvostná sonáta d moll Dimitrie Šostakoviče. Eda je vyspělý interpret, který přesně ví co dělá i proč to dělá! Také jeho Šostakovič vyzněl skvěle a přesvědčivě.

Ale jelikož je interpretace hudby zcela individuální disciplínou, uvedu zde i svůj osobní názor tuto Sonátu:

První věta se mi zdála na samé hranici rychlého tempa. Hlavní téma je pro mě jakým-si vyprávěním sice plynulého, ale hlavně klidného příběhu. Bohužel i další části expozice vyznívaly trochu neklidně. Jako kontrast bych očekával třeba větší dramatickosti nebo napětí v pizzicatech v provedení... Coda v závěru první věty je určitým interpretačním oříškem - jak ji provést, aby nepůsobila nezajímavě nebo až zdlouhavě? Zde bych naopak jeden dílek metronomu přidal... Ke kreditu Edy připisuji již po několikáté jeho obdivuhodnou jistotu a neomylnost levé ruky, která dominovala i ve druhé větě sonáty. Neskutečně působivá, pomalá 3. věta vyzněla v interpretaci obou hráčů také výborně. Pro Finále bych volil opět o stupínek virtuóznější tempo a u závěrečných pizzicatových akordů se osobně snažím o vibrato - znějí lépe!

Dva přídavky - Cassado a Debussy - byly jen potvrzením Edovy skvělé instrumentální úrovně.

I přes některé mé dodatky nebo komentáře, jsem si Edův koncert náležitě užil. Považuji ho za jednoho z nejvýraznějších interpretů mladé generace a přeji mu do jeho sólové, komorní nebo orchestrální kariéry jen samé úspěchy!

Jeho absolventský koncert hodnotím známkou **A**

a doporučuji k obhajobě.

Michal Kaňka

Diplomová práce

Felix Mendelssohn Bartholdy a jeho skladby pro violoncello a klavír

Velmi mě potěšilo, že se Eda pustil do tohoto tématu. Mendessohn byl totiž jeden z mála skladatelů, který vedle třeba Ludwiga van Beethovena, Bohuslava Martinů nebo Davida Poppera věnoval sólovému violoncellu relativně větší počet skladeb. I přesto, že nestihl zkomponovat žádný cellový koncert - Eda v práci správně zmiňuje, že jej Mendelssohn teoreticky probíral s významným cellistou své doby Alfredem Piattim - věnoval cellu celkem 5 děl s doprovodem klavíru.

Eda rozdělil svou diplomovou práci na dvě stejně dlouhé poloviny. V té první čtenáře velmi podrobně seznamuje s rodokmenem a celým životopisem Felixe Mendessohna Bartholdy. Na 26 stránkách je vypsán velký počet velice zajímavých informací nejen o skladatelových kompozicích, ale i o jeho koncertních aktivitách, četném cestování po Evropě nebo o jeho pracovním působení v Düsseldorfu, Lipsku a v Berlíně. Velmi zajímavé je také uvědomit si to velké množství osob a hudebních osobností se kterými byl Mendelssohn v profesním či přátelském kontaktu. Tuto spoustu životopisných informací Eda prezentuje ve své práci příjemným a čtivým způsobem.

Druhý oddíl je věnován rozboru a popisu jednotlivých skladeb. Eda je uvádí chronologicky podle časového vzniku. Koncertantní variace op. 17 z roku 1829 věnoval Mendelssohn svému bratru Paulovi, který hrál na violoncello a který byl pro Felixe jistě tou správnou inspirací, aby pro cello komponoval. Albumblatt neboli Lístek do památníku z roku 1835, byl komponovaný pro významného hudebníka a violoncellistu z Düsseldorfu Julia Rietze. Tyto dvě skladby byly jakousi průpravou k napsání dvou velkých sonát: B dur z roku 1839 a D dur z roku 1843. Poslední skladbou, která vznikla roku 1845 je Romance sans paroles, kterou skladatel věnoval francouzské cellistce Lise Christiani. Eda se v této části velmi poctivě zabývá jak harmonickým tak formálním rozbohem všech skladeb. V práci prezentuje také dostatečné množství notových ukázek.

S nadšením jsem dvakrát pročetl Edovu diplomovou práci a shledávám ji velmi zajímavou i poučnou a to nejen pro violoncellisty.

Hodnotím známkou **A**

a doporučuji k obhajobě

Michal Kaňka

